

Het hier getoonde werk van mij en mijn overleden broer Ludo Smissaert roept een pessimistisch beeld op dat misschien om uitleg vraagt:

Ludo zag eind jaren 80 de toenemende vervreemding, zijn foto's van etalagepoppen zijn de surrealistische spookbeelden van een samenleving waar geen echt menselijk contact meer is.

In die zelfde periode maakte ik stripachtige tekeningen met een soort gelijke thematiek. Wij hadden toen regelmatig contact met elkaar. Mede door enkele ruzies bekoelde dat enigszins, totdat ik later moest vernemen dat hij eenzaam op zijn flatje in Eindhoven gestorven is.

Kain en Abel

Vanaf het begin van de Irak oorlog besloot ik mijn angst, (dat deze oorlog weleens het begin van de Apocalyps zou kunnen zijn), samen met mijn verontwaardiging over de hypocrisie waarmee deze oorlog en daarop volgende aan het publiek werden verkocht, in beelden tot uitdrukking te brengen.

Tegen de heersende stroom in van de rose brillietjes propaganda: "dat wij onze Westerse waarde verdedigen" wilde ik in zwarte schilderijen het tegendeel hiervan laten zien.

Bijvoorbeeld in het schilderij "Soldaat en Bedelaar": 'Miljarden wordt er besteed aan het Militair industrieel complex terwijl men bitter weinig over heeft om de armoede uit de wereld te helpen'.

Ook het thema Kain en Abel waarmee de door de paar ruzies met mijn broer in het achterhoofd mijn interesse naar uit ging, laat het tegendeel zien van onze morele Westerse zelfgenoegzaamheid.

Deze oermythe vindt waarschijnlijk zijn oorsprong in de neolithische revolutie waar de eerste landbouwers concurrenten werden van de jager verzamelaars en omgekeerd. De strijd om het bezit is toen begonnen, het hebben, waar eigenlijk alle oorlogen op terug te brengen zijn, het hebben van de olie, het geld en de macht.

Met het schilderij “they are trying to Putin down” probeer ik tegenwicht te geven aan de massale Trans-Atlantische media campagne om Putin en Rusland te demoniseren. Dit is een politiek geëngageerd werk, niet omdat ik Putin idolaat ben of zijn brood eet zoals het bij propaganda kunst het geval is, maar omdat ik woedend ben dat er via Westerse manipulatie in de Ukraine weer een nieuwe koude oorlog is gestart.

Met het schilderij “Roep naar de Hemel” wil ik tot uitdrukking brengen dat de mens een tragisch wezen is, behept met een bewustzijn dat zich de eeuwigheid en transcendentie van de materiële wereld kan voorstellen maar er toch genadeloos in gevangen is met de dood, het niet bewustzijn in het vooruitzicht, een soort kruisiging.

In deze mondiale wereld hebben militaire machtsblokken geen werkelijk bestaansrecht meer. Het oplossen van conflicten met wapengekletter vernietigd culturen en roept nieuw geweld op. De oorlog tegen het terrorisme is zodoende een gevecht tegen het monster Hydra, bij elke kop die afgehouden wordt, groeien er twee voor terug.

Een internationale samenwerking op het vlak van de menselijke basisbehoeften, legers die hun zwaarden tot ploegscharen hebben omgesmeed, daar ligt de hoop en de toekomst.

Deze kleine tentoonstelling in een veel te kleine ruimte draag ik op aan:

Ludo Smissaert, 20 december 1970 – maart 2017